

ACTIVITATEA TRANSAMINAZEI SERICE IN INFARCTUL MIOCARDULUI

C. C. Iliescu, L. Roman, Ileana Banu, I. Şoinu, G. Orghidan

(Medicina Internă, X, 1958, I. p. 77—85.)

Miocardul conţine foarte multe transaminaze. In caz de necroză, acest ferment se eliberează în cantitate mare, fapt care duce la o ridicare pasajeră a conţinutului de transaminază a serului. Studiile clinice şi experimentale ale lui Karmen, Le Due, Ostrow şi ale altora, au confirmat această supoziţie, găsind în mod regulat valori ridicate de transaminază răstimp de patru zile consecutive infarctului. Intensificarea activităţii de transaminază poate fi considerată ca o probă directă a necrozei miocardului. Ea depăşeşte toate procedeele diagnostice aplicate pînă acum, deoarece acestea nu oglindesc decît indirect procesul necrotic. Valoarea examenului e mărită şi de faptul că el face posibilă stabilirea infarctului.

Determinarea activităţii de transaminază este o metodă foarte preţioasă în stabilirea diagnosticului precoce al infarctului miocardului atipic din punct de vedere clinic sau electrocardiografic. Ea se poate aplica de asemenea la diferenţierea infarctului de insuficienţă coronariană acută, pentru excluderea pericarditei acute, ajutîndu-ne în acelaşi timp să interpretăm judicios noul episod dureros ce survine în decursul evoluţiei infarctului (infarct nou sau insuficienţă coronariană acută?).

Autorii au examinat 30 de cazuri. In 16 cazuri de infarct recent, examenul s-a dovedit pozitiv de fiecare dată cînd s-a efectuat într-un interval de 4—5 zile. La 16 bolnavi care au prezentat semnele unei insuficienţe coronariene acute fără infarct, precum şi la 4 bolnavi cu afecţiuni necoronariene, nu au obţinut niciodată rezultat pozitiv.

Cu toate acestea punerea în evidenţă a activităţii transaminazei nu este un procedeu ideal de examinare. Mai întîi, fiindcă nu ne ajută să stabilim diagnosticul decît în primele 4—5 zile, spre deosebire de EKG sau de proliferarea fibrinogenului din plasmă care se manifestă pozitiv timp de 2—3 săptămîni. Pe de altă parte, se ştie că şi alte ţesuturi conţin transaminază, iar lezarea acestora duce la un rezultat asemănător. Astfel, activitatea transaminazei e ridicată în hepatită acută, în pancreatita acută, în arsuri în noxele acute ale musculaturii scheletului, după intervenţiile chirurgicale şi în cazurile de reumatism acut.

Articolul prezintă tehnica modificată a metodei de examinare.

L. BIREK